

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

KARSAI kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(5380/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. december 1.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Karsai kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök,*

Ireneu Cabral Barreto,

Danutė Jočienė,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Işıl Karakaş,

Kristina Pardalos,, *bírák*

és Sally Dollé, *Hivatalvezető*

2009. november 10-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (5380/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Karsai László („a kérelmező”) 2006. december 27-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Kádár A., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltzl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy a magyar bíróságok határozatai, amelyek őt egy újságcikkben tett állításai miatt kártérítés fizetésére kötelezték, az Egyezmény 10. Cikke alapján számára biztosított véleménynyilvánítás szabadságának megsértését jelentették.

4. 2008. június 25-én a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. Cikk 3. bekezdés).

A TÉNYEK**I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

5. A kérelmező 1950-ben született és Budapesten él.

6. A kérelmező történész és egyetemi tanár. Fő kutatási területe a második világháború és – különösen – a zsidók és romák kiirtása. Ebben a témában számos publikáció szerzője.

7. 2004-ben Magyarországon heves nyilvános vita zajlott arról, hogy kell-e szobrot állítani Teleki Pál¹ emlékének. A vita tágabb értelemben Magyarországnak a második világháborúban és a holokausztban vállalt szerepével való szembenézés hiányát, s a magyarok országuk huszadik századi történelmének e fejezetével szembeni attitűdjét is érintette – olyan kérdéseket, amelyeknek politikai vonzatai is vannak, mivel az országban egyes jobboldali pártok a második világháborút megelőző politikai rendszerből eredeztetik gyökereiket, amely rendszernek Teleki Pál emblemikus figurája volt.

8. Ebben a vitában a kérelmező nyilvánosan az állította, hogy Teleki a magyar történelem egyik legkártékonyabb alakja volt, mivel ő volt a felelős a kiterjedt antiszemita törvénykezés elfogadásáért, és Magyarország második világháborúba taszításáért.

9. Az *Élet és Irodalom* című hetilap 2004/11. számában a szerző e témában publikált cikket, melyben a jobboldali médiát – beleértve T.B. is – kritizálta Teleki szerepének megszépítése, és ezzel összefüggésben antiszemita nyilatkozatok tétele miatt. A cikk a Teleki politikai tevékenységével kapcsolatos téves, a jobboldali szerzők által Teleki magyar zsidók üldözéséért fennálló felelősségének – a kérelmező szerint „óvatos zsidózás”-nak minősülő – csökkentése céljából hangoztatott nézetek közül ismertet és cáfol néhányat. E példák egyike így hangzik:

„T.B. bájos megfogalmazása szerint Teleki két miniszterelnöksége idejére két zsidótörvény "esett"... Ha már számolunk, akkor viszont legyünk pontosak: Teleki nevéhez nem két, hanem 12 (tizenkét) zsidótörvény fűződik...”

A kérelmező azt is megjegyezte:

„...Ritka, hogy a Teleki-szobor-pártiak nyíltan antiszemita érveléssel próbálják meg védeni álláspontjukat.”

10. T.B. pert indított a kérelmező ellen a Fővárosi Bíróság előtt. Azt állította, hogy jó hírnevét a kérelmező cikkének egy másik bekezdése megsértette. A bekezdés így hangzik:

„Az Országgyűlési Könyvtár PRESSDOC-adatbázisában százával sorjáznak a Teleki Pálról szóló, öt hol gátlástalanul, hol mérsékeltebb hangnemben, de dicsőítő cikkek, tanulmányok.1 A szélsőségesen antiszemita és irredenta Hunnia Füzetek 1994-1995-ben 15 részes tanulmányorozatot szentelt a volt miniszterelnöknek. Az

¹ Magyar miniszterelnök (1920-1921; 1939-1941). Mindkét kormányzása alatt különböző antiszemita törvényeket fogadtak el. Második miniszterelnöksége idején Magyarország csatlakozott a Háromhatalmi Egyezményhez. Kormányára a második világháború korai szakaszában együttműködött a náci Németországgal.

amatőr történész [T.B.] is több hozsannázó cikket írt Teleki Pálról, a hívő katolikusról, a lelkes cserkésztsztről és - szerinte - náciellenes reálpolitikusról.

Ezek a cikkek, tanulmányok javarészt visszhangtalanok maradtak. Kevesen vagyunk, akik legalább néha-néha kezünkbe veszünk jobboldali vagy szélsőjobboldali sajtótermékeket. Amelyek viszont, talán ezen is felbátorodva, egyre gátlástalanabban hazudnak, rágalmaznak, uszítanak és zsidóznak.”

11. A felperes szerint az idézett rész utolsó mondata rá vonatkozatható, és jó hírnevére sérelmes.

12. 2005. június 1-jén a Fővárosi Bíróság elutasította a keresetet, lényegében azt állapítva meg, hogy a kifogásolt mondat, különösen a „zsidóznak” kifejezés, nem a kérelmezőre, hanem a jobboldali és szélsőjobboldali médiára, mint olyanra vonatkozott.

13. Fellebbezés nyomán, 2006. január 17-én, a Fővárosi Ítéltábla megváltoztatta a határozatot, és a kérelmező javára döntött. A Polgári törvénykönyv 75., 78. és 84. §-ra hivatkozva a kérelmezőt saját költségén helyreigazítás közzétételére, valamint 69000 forint¹ perköltség megfizetésére kötelezte. A kérelmező által tett állításokat a teljes cikk összefüggésében értékelve az Ítéltábla megállapította, hogy a kifogásolt kifejezés személyesen a felperesre vonatkozónak tekinthető, s hogy a kérelmező elmulasztotta az állítás igaz voltának bizonyítását. A bíróság szerint – akár szövegösszefüggésben is – zsidózással vádolni a felperest T.B-t hamis színben feltüntető tényállításnak minősült, ilyen módon alkalmas volt T.B. jó hírnevének megsértésére.

14. 2006. június 28-án a Legfelsőbb Bíróság helyben hagyta a határozatot, további 46000 forint² perköltség megfizetésére kötelezve a kérelmezőt. A bíróság megerősítette, hogy a kifogásolt nyilatkozat ” – amely általános megfogalmazásban a jobboldali (és szélsőjobboldali) sajtóval kapcsolatban került megtételre – a felperest érintőnek is tekinthető.”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 10. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

15. A kérelmező azt panaszolta, hogy a magyar bírósági határozatok az Egyezmény 10. Cikkében számára biztosított, véleménynyilvánítás szabadságához fűződő jog megsértését jelentették. A 10. Cikk releváns része kimondja:

¹ 280 euró

² 180 euró

„1. Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon tekintet nélkül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. ...

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknél, feltételeknél, korlátozásoknál vagy szankcióknál vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban mások jó hírneve vagy jogai védelme ... céljából.”

16. A Kormány vitatta az állítást.

A. Elfogadhatóság

17. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. Történt-e beavatkozás

18. A Bíróság megjegyzi: a Kormány nem vitatta, hogy beavatkozás történt a kérelmező véleménynyilvánítás szabadságához való jogába. A Bíróság megismétli, hogy a kérelmező számára a 10. Cikk alapján biztosított jogokba történt beavatkozás akkor sérti az Egyezményt, ha nem felel meg a 10. Cikk 2. bekezdésében foglalt feltételeknek. Ezért azt kell eldönteni, hogy a beavatkozás „törvényben meghatározott” volt-e, az azon bekezdésben foglalt törvényes célokat vagy azok valamelyikét szolgálta-e, és egy „demokratikus társadalomban szükséges” volt-e azon célok eléréséhez.

2. „Törvényben meghatározott”

19. A Bíróság észrevételezi, hogy a panaszolt intézkedés a Polgári törvénykönyv 75., 78. és 84. §-án alapult. A Bíróság ezért megbizonyosodott arról, hogy az intézkedés „törvényben meghatározott” volt. Továbbá, ezt a felek sem vitatták.

3. Törvényes cél

20. A kérelmező azzal érvelt, hogy – a másod- és harmadfokú bíróságok megállapításaival szemben – a kifogásolt állítást nem lehetett a felperesre

vonatkozóknak érteni, ezért a beavatkozásnak nem volt törvényes célja. A Kormány nem érintette ezt a kérdést.

21. A Bíróság úgy véli: általában a nemzeti bíróságokra tartozik a per tényeinek megállapítása, s a Bíróság nem lát okot arra, hogy eltérjen az Ítéletábrta és a Legfelsőbb Bíróság azon következtetésétől, hogy a kifogásolt állítás alkalmas volt a felperes jó hírnevének érintésére. Következésképpen a Bíróság meggyőződött arról, hogy a beavatkozás törvényes célt, nevezetesen másik jó hírnevének és jogainak védelmét szolgálta.

4. Demokratikus társadalomban szükséges

22. Azt kell még eldönteni, hogy a beavatkozás egy „demokratikus társadalomban szükséges” volt-e.

a. A kérelmező érvei

23. A kérelmező lényegében azzal érvelt, hogy állításai kellő ténybeli alappal rendelkező, bizonyítás alá nem eső értékítéletek voltak. Megtételükre a sajtóban, nyilvános vita során, fontos, korábban nem megfelelően megvitatott közérdekű kérdéssel kapcsolatban került sor. A kérelmező szerint a fontos közérdekű kérdések megvitatásának szabadsága – a politikai vitákhoz hasonlóan – a demokratikus társadalom fogalmának központi eleme. A kérelmező aktív részese volt egy közérdekű, erős politikai vonatkozásokkal érintett vitának, s a nyilvánosság kritikája alá vetette nézeteit azzal, hogy területre lépett. Az elmúlt években a jobboldali szélsőség megerősödött Magyarországon, az ilyen kérdésekkel kapcsolatos viták alapvető fontosságúvá váltak, s ilyen vitákban az erős kritikának és a nyersebb nyelvezetnek elfogadhatónak kell lenni. Összegezve, nem lehet azzal érvelni, hogy az intézkedés egy demokratikus társadalomban szükséges volt; annál is inkább, mert ugyan csak polgári jogi szankciók alkalmazására került sor, de a nyilvános helyreigazításra kötelezés aránytalanul súlyos szankciót jelentett a kérelmező számára, akinek történelmi hitelessége forgott kockán.

b. A Kormány érvei

24. A Kormány lényegében a Szerződő Államokat e kérdésben megillető mérlegelési jogkörre hivatkozott. Úgy érvelt, hogy a kérelmező állítása túllépte az Egyezmény 10. Cikkében biztosított véleménynyilvánítási szabadság határát. A Kormány elfogadta a hazai bíróságok azon érveit, hogy a kifogásolt állítások – szándékosan – megsértették a felperes jó hírnevét. A magyar bíróságok megfelelően mérlegelték a kérelmező Egyezményben biztosított jogait és a felperes jó hírnevéhez való jogát, s indokoltan jutottak arra a következtetésre, hogy az ügy egyedi körülményei között ez utóbbi jog az előbbinél súlyosabban esett latba. A Kormány hangsúlyozta, hogy a jó

hírnév csorbítására alkalmas nyilatkozatok szankcionálása nem tekinthető az Egyezmény megsértésének. Végezetül, a Kormány szerint a kiszabott szankció nem volt aránytalan, főleg mivel az nem büntetőjogi, hanem polgári jogi jellegű volt.

c. A Bíróság értékelése

i. Általános elvek

25. A „demokratikus társadalomban szükségesség” tesztje annak eldöntését kívánja meg a Bíróságtól, hogy a panaszolt beavatkozás „nyomós társadalmi szükséglet”-nek felelt-e meg. A Szerződő Államok bizonyos terjedelmű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek annak megítélésében, hogy fennáll-e ilyen szükséglet, e jogkör azonban európai ellenőrzéssel jár együtt, amely mind a jogszabályokra, mind az azokat alkalmazó határozatokra – beleértve a független bíróságok határozatait is – kiterjed. Ilyen módon a Bíróság jogosult végleges döntést hozni abban a kérdésben, hogy valamely „korlátozás” összeegyeztethető-e a 10. Cikk alapján védelemben részesített véleménynyilvánítás szabadságával (ld. többek között, *Perna v. Italy* [GC], no. 48898/99, 39. §, ECHR 2003-V; *Association Ekin v. France*, no. 39288/98, § 56, ECHR 2001-VIII).

26. Ellenőrző funkciójának gyakorlása során a Bíróságnak nem az a feladata, hogy az illetékes hazai bíróságok helyébe lépjen, hanem az, hogy a 10. Cikk alapján felülvizsgálja az általuk mérlegelési jogkörükben meghozott határozatokat (ld. *Fressoz and Roire v. France* [GC], no. 29183/95, 45. §, ECHR 1999-I). Ez nem azt jelenti, hogy az ellenőrzés csupán annak megállapítására szorítkozik, hogy az alperes Állam ésszerűen, gondosan vagy jóhiszeműen gyakorolta-e mérlegelési jogkörét; a Bíróság az ügy egészének fényében vizsgálja meg a panaszolt beavatkozást, beleértve a kérelmező terhére rótt állítás tartalmát és szövegösszefüggését is (ld. *News Verlags GmbH & CoKG v. Austria*, no. 31457/96, § 52, ECHR 2000-I).

27. A Bíróságnak különösen azt kell eldöntenie, hogy a nemzeti hatóságok által a beavatkozás igazolására felhozott indokok „relevánsak és elégségesek” voltak-e, s hogy a megtett intézkedés „arányos volt-e az elérni kívánt törvényes célokkal” (ld. *Chauvy and Others v. France*, no. 64915/01, § 70, ECHR 2004-VI). Ennek során a Bíróságnak meg kell győződnie arról, hogy a nemzeti hatóságok a releváns tények elfogadható értékelése alapján olyan standardokat alkalmaztak, amelyek összhangban állnak a 10. Cikkben foglalt elvekkel (ld. többek között *Zana v. Turkey*, judgment of 25 November 1997, *Reports* 1997-VII, 2547-48. o., § 51).

28. A Bíróság továbbá hangsúlyozza azt az alapvető fontosságú szerepet, amit a sajtó egy demokratikus társadalomban betölt. Bár bizonyos határt – főként mások jó hírneve és jogai tekintetében – nem szabad átlépnie, feladata mindazonáltal az, hogy – kötelezettségeivel és felelősségével összhangban álló módon – minden közérdekű kérdéstről tájékoztatást

nyújtson (ld. többek között, *Scharsach and News Verlagsgesellschaft v. Austria*, no. 39394/98, § 30, ECHR 2003-XI). Az újságírói szabadság bizonyos fokú túlzás, vagy akár provokáció lehetséges alkalmazására is kiterjed (*loc. cit.*).

ii. A fenti elvek alkalmazása a jelen ügyre

29. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező egy, Teleki Pál korábbi magyar miniszterelnöknek emléket állító szobor felállításával kapcsolatos nyilvános vitában vett részt. Véleménye szerint Teleki szerepének újraértékelése, és cselekedeteinek – T.B. által pártolt – nyilvános feldicsőítése a „zsidózás” része volt. Az ezt követő eljárásban a hazai bíróságoknak azt kellett eldönteniük, hogy a kérelmező által tett állítások ténylegesen T.B. felperest érintették-e, ténybeliek, és jó hírnevet sértők voltak-e. A kérelmező által írt cikk egészének összefüggésében értékelve az állításokat az Ítélet megállapította, hogy a kifogásolt kifejezést úgy lehet érteni, mint ami személyesen a felperesre vonatkozik, míg a Legfelsőbb Bíróság megerősítette, hogy a kifogásolt nyilatkozat „– amely általános megfogalmazásban a jobboldali (és szélsőjobboldali) sajtóval kapcsolatban került megtételre – a felperest érintőnek is tekinthető.” Következésképpen a Bíróság úgy véli, hogy a felperes személyére történt utalás, de az közvetett volt (ld. a fenti 21. bekezdést is).

30. A Bíróságnak ezután azt kell megállapítania, hogy a kérelmező véleménynyilvánítási szabadságának korlátozása T.B. jó hírnevének közvetett védelme érdekében mennyiben felelt meg a szükségesség és arányosság követelményének. Ennek eldöntéséhez a Bíróság megvizsgálja az állítás természetét, az abból származó kárt, a vita jellegét, valamint a kérelmező és a felperes vitában elfoglalt álláspontját.

31. A Bíróság megjegyzi, hogy a magyar bíróságok a kérelmező állítását végül T.B.-t hamis színben feltüntető tényállításnak minősítették. Valamely állítás tényállításnak vagy értékítéletnek minősítése elsődlegesen a hazai hatóságok, különösen a hazai bíróságok mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés (*Pedersen and Baadsgaard v. Denmark* [GC], no. 49017/99, § 76, ECHR 2004-XI). A minősítés azonban – ésszerűtlen vagy önkényes voltával – nem zárhatja ki a véleménynyilvánítás szabadságának védelmét.

32. A Bíróság megismétli, hogy míg a tények fennállása bizonyítható, az értékítéletek igazságtartalma nem bizonyítható. Ha egy állítás értékítéletnek minősül, akkor a beavatkozás arányossága attól függhet, hogy a kifogásolt állítás tekintetében kellő tényalap áll-e fenn, mivel még az értékítélet is túlzott lehet, ha semmilyen tényalap nem támasztja alá (ld. pl. *Jerusalem v. Austria*, no. 26958/95, § 43, ECHR 2001-II; *De Haes and Gijssels v. Belgium*, 24 February 1997, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-I, § 47; *Oberschlick v. Austria* (no. 2), 1 July 1997, *Reports* 1997-IV, § 33). Amint arra a Bíróság korábbi ügyekben rámutatott, a különbség a

megállapítandó ténybeli bizonyítás fokában áll (ld. fent idézett *Scharsach and News Verlagsgesellschaft*, § 40).

33. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező érve ténybeli állítást tartalmazott, amely T.B.-t Teleki Pál történelmi szerepének megszépítésében aktív személyként mutatta be. Az ügy körülményeiből úgy tűnik, hogy ez a tevékenység nem volt vitatott a hazai bíróságok előtt. A Bíróság azonban úgy véli, hogy ez a tényállítás értékkel terhelt volt. Közvetett módon utalva T.B. publikált nézeteire, a kérelmező úgy érvelt, hogy egy köztudottan antiszemita meggyőződésű politikus feldicsőítése a szélsőjobboldali sajtóban zajló, Teleki rasszista politikáját trivialisáló folyamatban való objektív részvételt jelent, amely jelenséget „zsidózásnak” neveznek.

34. Következésképpen a Bíróság nem tudja teljes mértékben elfogadni a hazai bíróságok azon megállapítását, hogy a vita tisztán tényállítással volt kapcsolatos; egy ilyen következtetés leszűkítené az Egyezmény 10. Cikke alapján járó védelmet. A Bíróság meggyőződött arról, hogy a kérelmező által kifejtett vélemény T.B. Teleki Pált hozsannázó írásaira – amelyekre a kérelmező cikkében utalt, s amelyeket T.B. nem tagadott a bíróság előtt –, valamint Teleki Pálnak a magyarországi antiszemita törvénykezésben játszott szerepére figyelemmel nem tekinthető túlzottnak, vagy ténybeli alappal nem rendelkezőnek.

35. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy a kérelmező – aki történészként számos tanulmányt publikált a holokausztról – egy olyan vita során írta a kifogásolt cikket, amely egy totalitárius történelmi epizódokkal rendelkező ország saját múltjának feldolgozásával kapcsolatos szándékairól szólt. A vita így a legnagyobb mértékben közérdekű volt (cf. *Feldek v. Slovakia*, no. 29032/95, ECHR 2001-VIII; *Azevedo v. Portugal*, no. 20620/04, §§ 26 - 34, 27 March 2008; *Riolo v. Italy*, no. 42211/07, §§ 63 - 73, 17 July 2008).

A Bíróság ezért úgy véli, hogy ez a publikáció megérdemli a sajtó számára – rendeltetésére tekintettel biztosított – magas szintű védelmet. Ezzel kapcsolatban a Bíróság a (fenti 30. bekezdésben hivatkozott) *Scharsach and News Verlagsgesellschaft* ügyre utal, amely a Bíróság sajtószabadsággal kapcsolatos bevett esetjogának összefoglalását tartalmazza. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 10. Cikkének 2. bekezdése kevés teret enged politikai szónoklatok és közérdekű kérdésekkel kapcsolatos viták korlátozására (ld., többek között, fent hivatkozott *Feldek* ügy, § 74). A Bíróság azt a tény is figyelembe veszi, hogy T.B. felperes a vita részeként napilapokban széles körben megjelentetett cikkek szerzője volt. Ilyen módon önként tette ki magát a nyilvános kritikának. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező T.B. nézeteivel való egyet nem értése közvetett módon került megfogalmazásra. A Bíróság azonban úgy véli, hogy jelen összefüggésben még a nyers kritika is védett lenne az Egyezmény 10. Cikke alapján, függetlenül attól, hogy közvetlenül vagy közvetve kerülne kifejezésre.

36. A Bíróság továbbá emlékeztet arra, hogy az Egyezmény 10. Cikke alapján történő beavatkozás arányosságának a megítélésekor a kiszabott szankció természetét és súlyosságát is figyelembe kell venni (ld., például, *Ceylan v. Turkey* [GC], no. 23556/94, § 37, ECHR 1999-IV; *Lešník v. Slovakia*, no. 35640/97, § 63, ECHR 2003-IV). Igaz, a jelen ügyben a kérelmezőt polgári jogi, nem pedig büntetőjogi szankcióval sújtották. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmezőre kiszabott intézkedés, nevezetesen véleményének visszavonására kötelezés olyan kérdésben, amely történészként szakmai hitelességét érinti, visszatartó hatás (chilling effect) keltésére alkalmas. Ezzel kapcsolatban a Bíróság hangsúlyozza, hogy valamely tényállítás nemzeti bíróság által elrendelt helyreigazítása önmagában is maga után vonja az Egyezmény 10. Cikke alapján biztosított védelem alkalmazását.

37. Fenti megfontolásokra figyelemmel a Bíróság úgy találja, hogy az Ítéletábra és a Legfelsőbb Bíróság nem állapított meg meggyőzően nyomós társadalmi szükségletet arra, hogy egy nyilvános vita szereplőjének a személyiségi jogi védelmét a kérelmező véleménynyilvánítási szabadsághoz fűződő joga, valamint a közérdekű kérdések tekintetében e szabadság előmozdításához fűződő általános érdek fölé helyezze. Az e bíróságok által felhozott indokok nem tekinthetők elégséges és releváns igazolásnak a kérelmező véleménynyilvánítási szabadsághoz való jogába történt beavatkozásra. Ezért a nemzeti hatóságok nem találták meg a kellő egyensúlyt a releváns érdekek között.

38. Ennek megfelelően a panaszolt beavatkozás az Egyezmény 10. Cikkének 2. bekezdése szerinti értelemben nem volt egy „demokratikus társadalomban szükséges”.

Ezért az Egyezmény 10. Cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

39. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

40. A kérelmező 4000 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

41. A Kormány vitatta az igényt.

42. A Bíróság úgy véli, hogy a teljes kért összeget, azaz 4000 eurót kell megítélnie.

B. Költségek és kiadások

43. A kérelmező 460 eurót kért a hazai eljárásban általa fizetett bírósági illeték és jogi költség megtérítésére. További 1850 eurót kért a Bíróság előtt felmerült költségekre és kiadásokra. Ez az összeg 1720 euró, számlával igazolt ügyvédi költségnek (4 óra konzultáció az ügyféllel, 4 óra esetjog tanulmányozás, hét óra beadványkészítés), és 130 euró adminisztratív kiadásnak felel meg.

44. A Kormány vitatta az igényeket.

45. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben, a birtokában lévő dokumentumokra és a fenti kritériumokra figyelemmel, a Bíróság a teljes kért összeg, azaz 2310 euró megítélését tartja ésszerűnek.

C. Késedelmi kamat

46. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 10. Cikkét megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében 4000 (négyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 2310 (kétezer háromszáztíz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegétkell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. december 1-jén, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök